

Переклала з англійської *Ольга Брагіна*

Перекладено за виданням:
Hate Mail by Donna Marchetti

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Усі права застережено. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

Марчетті Д.

М30 Пошта ненависті : Роман / Донна Марчетті ; Пер. з англ. О. Брагіної. — К. : Видавнича група КМ-БУКС, 2025. — 368 с.

ISBN 978-966-948-950-0

Наомі й Лука — друзі за листуванням з п'ятого класу. Або, радше, — запеклі вороги, які ведуть епічну битву образ і словесних поєдинків... Але те, що починалося, як галасливий обмін листами, сповненими ненависті, з часом перетворюється на дружбу, сильнішу за відстань і роки. Та одного чудового дня через багато років листування несподівано припиняється. Минуло два роки, відколи Наомі востаннє отримувала листи від Луки. Два роки після того листа, який змінив усе. Але коли новий конверт з'являється, мов грім серед ясного неба, на столі Наомі на місцевому каналі новин, вона сповнена рішучості не допустити, щоб останнє слово залишилося за Лукою.

УДК 82-31

© Donna Marchetti, 2024
© Брагіна О., переклад, 2025
© ТОВ «Видавнича група
КМ-БУКС», 2025

ISBN 978-966-948-950-0

Розділ перший

КРАСУНІ ОТРИМУЮТЬ СМЕРТЕЛЬНІ ПОГРОЗИ

Наомі

— Здається, це новий рекорд. Ти в ефірі лише другий тиждень, а вже отримуєш листи від фанатів.

Енн полюбляє так підкрадатися до людей, тому, почувши її голос, я злякано повертаюся на стільці. Гадаю, це завдяки її черевикам. Вона ступає надто тихо, навіть по плитці. Усміхається і розмахує листом.

— Ніколи не чула, щоб метеорологи отримували листи від фанатів. Мені починати хвилюватися?

— Гарненькі — отримують, — підморгує Енн. — Але, як я вже сказала, два тижні — це новий рекорд. Будемо сподіватися, що твій новий фанат не виявиться сталкером*.

Я беру в неї листа і перевертаю простий білий конверт. На ньому від руки написали моє прізвище та назву каналу. Енн спостерігає за мною з неприхованою цікавістю. Я засовую палець під клапан і відриваю його, розірвавши конверт навпіл.

— Skorистайся ножом для конвертів, — каже Енн. Здається, вона схвильована.

* Людина, яка переслідує інших, займається сталкінгом. — Тут і далі прим. пер.

— Хто використовує ніж для конвертів? Чудово впо-
раюсь і пальцями.

— Ти поріжешся папером, — попереджає Енн.

Мені байдуже. Я знизую плечима.

— Я завжди так відкривала конверти.

Я зазираю в розірваний конверт і дістаю звідти згор-
нутий листок з блокнота. Лист написаний від руки. Ко-
роткий, простий, по суті:

Дорога Наомі!

*Сподіваюся, в тебе влучить блискавка, і ти поmrеш
посеред свого наступного прогнозу погоди. Хіба це буде
не іронічно?*

Я.

У мене починається напад сміху, який я не встигаю
зупинити. Намагаюсь заглушити сміх, але він вже вир-
вався назовні, не можу припинити трястися від сміху.
Енн насуплює лоба, потім вириває в мене з рук листа,
щоб дізнатися, що там таке смішне. Я дивлюся крізь
сльози, як її очі розширюються, обличчя червоніє.

— О господи, — каже Енн. — Мені так шкода. Я не зна-
ла, що там. Я не знала... З тобою все гаразд? Чому ти смі-
єшся?

Я роблю глибокий вдих, щоб заспокоїтись, потім бе-
ру розірваний конверт. Відчуваю розчарування, поба-
чивши, що на ньому немає зворотної адреси.

— Звідки це прийшло?

Енн хитає головою. Вочевидь, її спантеличила моя
реакція.

— Доставили поштою сьогодні вранці. Без зворотної
адреси. Ти знаєш, від кого цей лист?

Я ствердно киваю. Відчуваю, як на обличчя поволі
повертається усмішка.

— Я два роки не отримувала жодних звісток від цієї
людини.

Моя відповідь лише ще більше збиває Енн з панте-
лику.

— Це жарт? Чи тебе переслідує стalker-психопат, про
якого ми маємо знати?

— Це довга історія. Складно пояснити.

Енн відтягує стілець від сусіднього столу і сідає:

— Час у мене є.

Я встаю, збираючись з думками. Я втомилася за день, і
зовсім не хочеться, щоб цю розмову почули мої колеги.

— Я саме збиралася йти, — кажу я.

Енн, здається, розчарована.

— Ходімо на каву? І я тобі все розповім.

Дорогий Лука!

*Я неймовірно рада стати твоєю новою подругою за
листуванням. Моя вчителька каже, що ти живеш у
Каліфорнії. Я ніколи раніше не зустрічала нікого з Ка-
ліфорнії. Вважаю, що це дуже круто! Ти щодня ходиш
на пляж? Здається, я ходила б щодня, якби там жила.
Напевне, тобі це дуже подобається.*

*Я живу в Оклахомі. Завжди мріяла жити десь ближ-
че до пляжу, щоб можна було ходити туди, коли заба-
жаю. У моєму містечку мало розваг — можна ходити
лише в торговельний центр або на річку, а це зовсім не
можна порівняти зі справжнім океаном.*

*Що тобі подобається робити в Каліфорнії? У тебе є
домашні тварини? У мене є хом'як, але насправді я хочу
кота. Мама каже, що я зможу завести кота, коли тро-
хи підросту, але вона це каже, скільки я себе пам'ятаю.
Зараз мені десять років, і я відчуваю себе достатньо*

дорослою для того, щоб піклуватися про kota. Або про тхора. Якщо не можна завести kota, мені хотілося б тхора. А ти? Тобі подобаються тхори?

*З любов'ю,
Наомі Лайт.*

Першого листа Луці я написала в п'ятому класі. Вчителька сказала, щоб ми обрали друзів для листування навмання, витягаючи імена з капелюха. Ось так я зрештою написала листа хлопцю на ім'я Лука Пічлер, який жив у Каліфорнії. Я була у захваті — у мене з'явився новий друг, який живе в іншому штаті. У мене ніколи раніше не було друзів за листуванням, і я не знала, як закінчити листа. Мама завжди казала, щоб всі свої листи я закінчувала словами «З любов'ю, Наомі», і цього листа я теж закінчила так. Лише написавши ці слова, я спитала себе, чи не дивно писати про «любов» хлопцю, якого я ніколи не бачила. Раніше я писала листи лише родичам.

Переписувати листа вже було пізно, і я не хотіла щось там мазюкати, щоб мене не вважали неохайною. Пані Гобл йшла проходом до моєї парти, збираючи наші листи. Я сховала свого листа в конверт і віддала вчительці.

Вона пояснила, що листи відправлять поштою завтра вранці, і наші друзі за листуванням отримають їх через кілька днів. А ще через кілька днів ми отримаємо відповідь від своїх нових друзів з Каліфорнії.

Ми отримали листи від нових друзів через два тижні. Я була в захваті, отримавши листа не від родича. Перше, що я зауважила, відкривши конверт: у Луки Пічлера був жахливий почерк. Якби він намагався писати акуратно, мені знадобилося б удвічі менше часу, щоб прочитати його послання.

Дорога Наомі!

Твій лист дуже нудний. Моя мама каже, що Оклахома знаходиться в центрі Біблійного поясу, і все закінчиться тим, що ти, напевне, завагітнієш у шістнадцять років. До того ж тхори смердять. Якщо хочеш справжнього домашнього улюбленця, заведи собаку, бо коти нудні. Але, якщо подумати, зрештою, кіт, мабуть, тобі підійде ідеально.

В Оклахомі бувають торнадо?

*З любов'ю,
Лука Пічлер.*

Через те, що я доклала стільки зусиль, щоб розшифрувати цей жахливий почерк, лист розлютив мене ще більше. Мій лист був такий добрий і радісний, а він відповів... ось так? У мене почало тремтіти підборіддя. Не можна, щоб пані Гобл побачила мене в такому стані. Я згорнула листа і зробила глибокий вдих. Кліпнула очима, щоб позбутися сліз. Потім розгорнула листа і прочитала ще раз. Він закінчив листа словами «з любов'ю», як я. Мені було цікаво, чому: його навчила мати, чи він просто скопіював це в мене. Мабуть, він написав це, щоб додати іронії в кінці листа, сповненого ненависті. Невже учні п'ятого класу в Каліфорнії здатні на таку зумисну іронію? Я в цьому сумнівалася. Мабуть, він просто з мене глузував, як і в решті тексту.

Я акуратно вирвала з блокнота чистий листок, взяла ручку і написала відповідь:

Дорогий Лука!

У тебе жахливий почерк. Я взагалі не зрозуміла, що ти написав у листі. Здається, ти написав, що в тебе п'ять котів, і твоє улюблене заняття у вихідні — чистити їхні лотки. Це якось трохи дивно. Напевне, тобі

треба пити менше солоної води. Мабуть, все-таки добре, що я живу далеко від океану.

І так, у нас тут бувають торнадо.

З любов'ю,

Наомі.

Наступного листа зрозуміти було вже легше. Вочевидь, він витратив час і зосередився на тому, щоб писати акуратніше. Я відчула, що це перемога, хоча лист був ще зліший за перший.

Дорога Наомі!

Я писав цього листа повільніше, щоб твій простий оклахомський розум зміг слідкувати за змістом. Шкода чути, що твої батьки — брат і сестра. Я чув, що інцест може спричинити багато вроджених дефектів, це пояснює, чому ти виявилась саме такою.

Радий чути, що в Оклахомі бувають торнадо. Якщо нам пощастить, торнадо зруйнує твій будинок і завадить твоїм батькам наплодити ще більше таких, як ти.

З любов'ю,

Лука.

Отримавши другого листа, я розлютилася. Я просто не розуміла, як можна бути таким підлим і мерзенним. Я згорнула листа і сховала його в шухляду парти, заприсягнувшись більше ніколи йому не писати. Спершу я подумала, що в нього, можливо, був поганий день, але тепер стало зрозуміло, що він це робить просто тому, що він жахлива істота.

— Але ти написала листа у відповідь, так? — питає Енн. — Ти сказала, що два роки не отримувала від нього

звісток. Він весь цей час продовжував тобі писати, не отримуючи відповіді?

— Я написала відповідь. Зрештою.

— Твоя вчителька бачила його листи?

Я знизую плечима.

— Ні. Вона завжди віддавала нам закриті конверти. Напевне, оскільки ніхто з нас не скаржився, вона просто вважала, що всі наші друзі за листуванням поведуться чемно. І мені це теж було на користь, бо відтоді я стала дуже капосною.

— Ти справді здуріла чи робила це, щоб викликати в нього реакцію?

Я замислююся над цим питанням.

— Спочатку це було божевілля. Але з часом, здається, я почала чекати на його листи. Хотілося дізнатися, наскільки ницим він може бути. Я встановила особисту мету — стати гіршою за нього.

Енн опускає очі на листа, що лежить на столі між нами:

— Схоже, зараз м'яч на твоїй стороні поля.

Я беру листа і дивлюся на нього, пробігаю очима текст, написаний знайомим почерком.

— Зворотної адреси немає, — нагадую я. — Як мені відповісти?

— Спробуй написати на адресу, яка була в нього два роки тому, — пропонує Енн.

— Я так і зробила. Намагалася писати півтора року тому. Листа повернули, не знайшовши адресата. Зазвичай, коли хтось з нас переїжджав, наступного листа ми надсилали з новою зворотною адресою. А цього разу він переїхав, не надіславши нового листа.

Енн стискає губи, замислюється.

— Він кидає тобі виклик, — каже вона, поміркувавши хвилину.